

vida arrencada que posà la pilota davant de Marçet, i de veure's molt disputada davant la porta.

La segona part oferí les mateixes característiques que l'anterior. Després d'unes primeres jugades d'escàs interès, l'oportunitat de Creixells féu que els seus obtinguessin el tercer gol favorable. La defensa del Sabadell seguí pessima. Casanovas, incansable, contrarestà els continus atacs contraris. Altrament, en poc temps parà tres penaltys amb que fou el seu equip castigat.

Finalment, Martí assolí el desempat definitiu. Una alternativa de domini caracteritzà el final del partit, i no obtingueren els sabadellencs el quart gol gràcies a Camorera, que substituï al porter en una falsa sortida d'aquest.

Marçet no va estar de bon tros a l'altura del porter contrincant, i el partit acabà gairebé a les fosques.

Martinenc: Marçet, Maríné, Rodríguez, Camorera, Samsó, Tomas, Vilar, Lakatos, Batet, Creixells, Urrutia.

Sabadell: Casanovas, Costa, Payà, Lesvens, Devessa, Tena I, Pastor, Martí, Zamora, Sangüesa, Sans.

A MATARÓ

L'lluro bat la U. E. de Sant Andreu per 2 a 0, suspent-se el partit abans de l'hora

Amb una tarda calorosa a més no poder, fou jugat aquest partit que de bon fútbol no en tingué res, però pel que respecta a trompades, fou la nota predominant, fins a l'extrem que l'àrbitre, Alvarez, es va veure obligat a acabar el partit uns deu minuts abans de l'hora reglamentària, per no haver estat acatada l'ordre de l'expulsió d'un jugador de Sant Andreu.

En aquest partit el senyor Alvarez jutjà desentertat pels crits dels jugadors visitants que en tot moment l'estaven acridassant; és clar que la culpa la té ell mateix perquè si quan l'lluro marcà el segon gol hagués expulsat del camp el jugador avencista que el "rebregà", potser després li haurien tingut més respecte i no hauriem presenciat el lamentable final que va tenir aquest encontre.

Els únics gols vàlids que es marcaren foren obtinguts un per Codina, d'una bona passada d'En Canet, i l'altre fou marcat per Canet d'una passada de Codina; a més a més els d'aquí n'obtingueren dos més: un de Canet i un altre de Codina, que l'àrbitre anul·là.

L'equip guanyador era: Florensa, Mauri, Comas; Verdier, Palahi, Bentanachs; Clos, Canet, Codina, Vinyes i Danis.

I els vençuts: Naspleda, Soler, Nin; Tomàs II, Tomàs I, Sala; Comas, Arenas, Grau, Valero i Simó.

A BADALONA

Els badalonins vencedors de l'Atlètic de Sabadell per 2 a 1

Si bé materialment la victòria fou per a l'equip badaloní, aquest, sota cap punt de vista moral, no pot ufanar-se'n, car les qualitats del seu joc deixaren molt que desitjar per tots conceptes. Tots els jugadors de l'onze local estigueren desencaxats i apàtics, sense que ni per remei ens oferissin cap combinació, en la

MARTINENC - SABADELL
Un moment de dubte per Casanovas, el porter sabadellenc que la indecisió de Creixells no sap transformar en gol

qual mantes vegades han excel·lit. Els gols que feren decantar l'encontre a llur favor, foren deguts a una veritable casualitat el primer, i fruit d'un esforç personal de l'interior esquerra el segon. Només vers al final del match van treure el que vulgarment se'n diu faves d'olla, mes sense aconseguir enlairar gran cosa el joc.

La culpa principal de tot va tenir-la el mig centre adquirit per a la temporada d'enguany i que es mostrà excessivament apàtic, desentonant gairebé tota la tarda. A més a més és evident que si no es posa un pedaç a la ratlla davantera no serà possible obtenir que doni un rendiment eficaç.

En general l'encontre resultà anodí i mancat d'interès i si ens haguéssim de decidir, ho fariem indubtablement pels jugadors sabadellencs, que si no gallejaren d'una gran qualitat de joc, almenys se'ls veié fe, ganes de jugar... i guanyar si era possible.

Gràcies a ells hom pogué veure en alguns moments bon fútbol i si, com hem dit abans, la sort no hagués fet decantar la balança per als locals, haurien pogut sortir victoriosos en bona llei.

Arbitrà encertadament En Casterlenas, i eren els equips: Pasqual, Figueras, Duran; Sorribas, Vilaita, Ramon; Gros, Torrella, Mota, Pons i Capdevila, per l'Atlètic; i Bru, Canet, Tejedor II, Fibla, Blanco, Rodrigo; Solà, Llinàs, Tejedor I, Garriga i Tejedor III, pels badalonins.

A SITGES

C. D. SITGES, 2—F. C. POBLE NOU, 0

Per primera vegada després del Campionat ens visità diumenge el campió del nostre Grup, el Poble Nou F. C., el qual fou vençut per dos gols a zero. Si quant a qualitat de fútbol no fou la lluita, una

competició intelligent, quant a rivalitat que en certs moments esdevingué violenta fou una pugna de les més emocionants que hem presenciat.

El Sitges, privat d'aliniar tres o quatre dels titulars del primer equip, féu un partit ple d'energia i de seny en les jugades decisives, car malgrat d'ésser el domini alternat, aconseguí brillantment els dos gols que havien de donar-li la victòria, que donada l'alta qualitat del vençut esdevé més meritòria encara.

Del Sitges es distingiren en primer lloc el porter, que realitzà una defensa imponderable del seu marc.

En Fonria En Franco En Vidal i En Gàndara Del Poble Nou, la defensa seguríssima i la davantera acceptable individualment.

A CALELLA

BARCELONI-BARCANONA (Incomplet), 3 C. S. CALELLA, 8

Quan l'àrbitre Imbert arrencarà els equips, observem que els locals presenten dos debutants: Basachs, de mig centre, i Navarro, d'interior esquerra. En canvi, els visitants es presenten amb deu jugadors, car els manca l'extrem dreta. A poc de començar els locals avancen i Navarro, d'un xut molt ben col·locat, obté el primer de la tarda. La ratlla davantera local s'entén molt bé, i no tardem a veure com Coll empalma dos xuts superbs que valen altres dos gols.

Els forasters s'animen i ataquen; en una *molée* davant la porta local, dos jugadors locals entren gol contra seu i així fineix el primer temps. A la segona part els nostres es refiaren i els forasters aprofiten l'oportunitat per obtenir dos gols més, però els calellencs reaccionen i ataquen. Castellet obté dos gols admirables, i pocs moments abans d'acabar el porter foraster es lesionà, havent-se de retirar, obtenint llavors els locals tres gols més, finint amb aquest resultat el partit.

Dels nostres tots jugaren, excepte Soteras, que a la segona part es mostrà molt retardat en les jugades.

Dels forasters ens agradaren també tots; llàstima que fossin deu.

A TORELLÓ

OLOT, 3 TORELLÓ, 1

Diumenge passat es jugà un partit al nostre camp entre aquests dos equips, corresponent a la sèrie del torneig per disputar-se el trofeu Puigacalm. El joc fou d'aquells que no acaben d'agradar, amb tot hi haver esmerçat ambdós bàndols totes les energies.

El gol marcat pel nostre equip, pocs moments després d'haver-se començat el partit, animà molt els jugadors locals, que fins haurien pogut marcar més vegades a no haver existit jugades dissortades arran de porta.

La segona part, inferior en joc i superior en duresa; es tocà un penalty contra l'Olot, que tirà Ramiro, el capità dels nostres, i veiem el cas inusitat en partits de torneig, de llançar expressament la pilota fora.

La davantera de l'Olot fluixeta, i la nostra encara més.

MARTINENC - SABADELL
Un atac martinenc salvat oportunament

A MANLLEU

Al camp d'esports s'arreglaren diumenge passat els equips Racing, de l'Espanyol, i el F. C. Manlleu, quedant empatats a un gol. L'encontre resultà un xic apàtic degut a què no es podien pas apreciar belles jugades; l'únic que es destacà fou el notable defensa local Sanglas.

De l'equip foraster agradà el defensa dret, el mig

Magnetos Bosch Bugies

centre i el davanter esquerra. El Manlleu es presentà amb quatre reserves.

Per als proxims partits de festa major, dies 15 i 16 d'agost, hi ha gran expectació entre els aficionats per tal d'admirar el primer complet del F. C. Martiñenc i el F. C. Manlleu, reforçat amb l'Alcantara, Sagi Barba, Gularons, Sorribas i Comas. Hi ha un magnífic trofeu a disputar.

CICLONE CANIZARES, dijous al «Municipal Sport» de la Diagonal.

A LLEYDA

Un homenatge al Joventut

Diumenge, igual que l'any passat, la Junta del Camp d'Esports organitzà un partit a homenatge del primer equip del Joventut, i el públic de Lleyda, sense excepcions, ha manifestat en la dita festa la simpatia que sent per aquest equip tan purament lleidatà. No cal dir que L'ESPORT CATALÀ se sent joiós d'ajuntar la seva simpatia a la que han fet sentir els nombrosos aficionats, que malgrat del dia de veritable istiu han emplenat el camp.

Austin
7 HP.

Chassis frens a les 4 rodes
Instal·lació i arrencada elèctriques

J. SUBIRANA
Carrer Claris, 75

La partida ha estat regulareta, car l'equip visitant, que era el Tarragona, si bé ha demostrat ésser un equip de bon conjunt, no ha pogut pas privar que el Joventut s'imposés i assolís un resultat de cinc a zero, per mitjà de Sánchez els tres primers, Sarre el quart i Ponsoda el cinquè.

L'àrbitre era En Farrús, i els equips: Roca; Inglès, Muntané; Arbiol, Sansa, Porqueres; Forés, Llovet, Cruz, Maestí i Albareda, pel Tarragona, i Prenafeta; Martí, Camats; Ponsoda, Castillo, García; Moragues, Miquel, Sánchez, Agustí i Sarre.

CICLONE CANIZARES, dijous al «Municipal Sport» de la Diagonal.

A VILANOVA I GELTRÚ

ASSOCIACIO OBRERS, 4 REUS DEPORTIU, 1

El resultat de quatre a un a favor dels Alumnès Obrers demostra palesament que els guanyadors, no essent de la categoria dels vençuts, havien de jugar de manera brillant, superior, de la manera que es guanyen els partits difícils, o sigui amb una fe extraordinària, i així fou. El que podem dir, en disculpa del Reus, és que si el porter hagués estat el titular del primer equip i En Vives hagués fet més joc, potser haurien pogut variar el resultat, però, de totes maneres, el partit el tenien perdut puix que els Alumnès feren molt més joc que ells.

Això no vol dir, però, que l'Associació sigui supe-

Magnetos Bosch Bugies

rior al Reus, no; però que en aquest partit els vilanovins jugaren, sobretot a la primera part, com no els havíem vist actuar igual de molts partits ençà.

La primera part fou de domini constant de l'Associació, i a la segona dominà més el Reus. Els gols foren marcats: els de l'Associació, tot quatre a la primera part, i el del Reus, el de l'honor, a la segona. A les acaballes del partit, Bonay, porter dels Alumnès, deturà magistralment un penalty molt intencionat.

GRACIA, 2 ASSOCIACIO OBRERS (reforçada), 0

Aquest fou el resultat obtingut pels Alumnès Obrers, que eren reforçats per Plattko i Gallicó, jugant contra el primer equip del Gràcia F. C.

Segurament que l'score hauria estat més crescut si el Gràcia s'hagués emprat a fons.

Quina diferència en el joc de la davantera vilanova del dia del Reus amb el del Gràcia! On era la ratlla que féu quatre gols als reusenes? Potser que-

CICLONE CANIZARES, dijous al «Municipal Sport» de la Diagonal.

daren desmoralitzats davant d'un equip com el que tenien davant, o bé estaven encara fadigats per l'esforç del partit anterior?

Poc cal afegir a l'actuació dels gracienses, car en tot el partit es mostraren, com era d'esperar, superiors als nostres, sobretot en les magnífiques combinacions que executaren, però, en canvi, en els tirs a la porta no ens agradaren tant, puix que anaven bastant mal

CAMISERIA

F. VEHILS VIDAL

2, PORTAL DE L'ANGEL, 2

Camises batista extra, dos
colls i parell de punys. . . 8 ptes.
Calsotets madapolam . . . 4 »
Pijames 18 »

**GRANS DESCOMPTES A LA
SECCIÓ DE GÈNERES DE PUNT**

dirigits, com també abusaven massa del dribbling davant de gol.

L'Associació, per bé que reforçada per bons elements, com són Plattko i Gallicó, no donà el rendiment que molts pensaven. Els únics que sobresortiren foren Lertran i Baldrís. Gallicó complí sense excepció. Plattko no tingué ocasions difícils; els dos gols que li entraren foren deguts, el primer, a una rematada mentre ell era a terra, després d'haver rebutjat la bola amb la mà, en una estrada, i el segon fou la causa la vacil·lació d'un defensa.

AL VENDRELL

El partit jugat a l'Estadi Vendrellenc entre el F. C. Vendrell i el F. C. Cortsenes ha estat en extrem interessant, donades les forces l'equip visitant, que mal-

grat, el millor de tots sobre el terreny, ha marcat el gol de la victòria vendrellenca, meravellosament, entre els equips que més s'han distingit en aquest encontre havem de citar, després de Lagé, Barot, Marques, García i Rovirosa.

El domini ha correspost quelcom més als locals, com indica l'haver-se tirat quatre còrners contra els visitants per cap contra els locals.

Integraven els equips: Guinovart; Barnades, Marques; Callao, Manqué, Nin; Rovirosa, Lagé, Mascaro, Pellico i Soler, pel Vendrell, i Baseda; Bales, Bandrés; Radia, García, Soler; Piera, Boscanera, Segur, Barot i Clement.

Magnetos Bosch Bugies

A ARGENTONA

CATALUNYA S. C. DE LES CORTS, 2
ARGENTONA (reforçat), 1

El primer dia de la nostra festa major va jugar-se aquest encontre davant una concurrència força nombrosa. L'equip local, trobant-se actualment amb alguns jugadors titulars privats de jugar i tenent per contrincant un equip de la força del Catalunya es reforçà amb els jugadors Papell i Argemí, del Terrassa, fent un encontre molt animat i anivellat de forces, veient-se jugades, principalment per part dels de Les Corts, d'aquelles tan precises i magnífiques, que foren sovint aplaudides pel públic.

El primer gol que aconseguí el Catalunya fou entrat per un jugador de l'Argentona, en voler aclarir una situació compromesa davant la seva porta, al primer temps. A la segona part, poc després de començada, els forans marcarem el segon gol, encara que el domini correspongué més als locals, els quals llançaren molts xuts a la porta contrària; l'únic gol que marcarem el locals va ésser magníficament entrat per Argemí.

En conjunt resultà un partit interessant i agradós, mostrant-se el Catalunya com un equip digne de figurar en els primers llocs de la promoció; s'adjudicà la Copa Ajuntament.

F. C. CANET, 4 F. C. ARGENTONA, 2

L'últim dia de festes se celebrà aquest partit, presentat per una concurrència tan nombrosa com en el primer.

En l'encontre, si bé interessant, escàssejaren moltíssim les jugades agradoses, desenrotllant-se més aviat un joc dur i poc vistós; els gols del Canet foren tots aconseguits a la primera part, i els de l'Argentona a la segona, tirant-se a més a més dos penaltys contra els forans que foren llençats fora.

Si l'actuació del porter local hagués estat més encertada estem segurs que no hauria estat aquest el resultat obtingut, ja que no és el reflex del que fou el partit, contribuint-hi a més a més, la deficiència de l'àrbitre.

Báscules : Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

NATACIO

DIVAGACIONS

Els Cercles de "banyistes"

Els darrers Campionats de Catalunya ens han clarificat la capacitat d'organització dels Cercles de la nostra pàtria. El Club Nàutic de Tarragona, amb la seva original i ben buscada piscina, ens ha demostrat el molt que es pot fer amb bona voluntat, encert i, sobretot ganes de treballar esportivament.

El contrast—el trist contrast—d'aquest Cercle actiu i ple de vigor, de recent ingrés a la Federació, donant exemple a diversos Cercles antics i novells, l'únic ideal dels quals es pot resumir en la satisfacció de tenir la pell ben bruna i lluir una ensenya sobre el melic i si pot ésser brodada, millor; aquest contrast ens ha mostrat l'existència—massa nombrosa per cert—dels Cercles banyistes.

Si hom examina la llista, llarga llista de Cercles federats, resta astorat de la importància de la Federació Catalana; però desgraciadament els noms buits i sense vida esportiva hi són massa nombrosos.

Examinem els darrers Campionats, no sota l'aspecte del nombre i qualitat dels nedadors participants—aspecte aquest ben falaguer per cert—, sinó sota l'aspecte de Cercles inscrits.

Jo no sé l'interès—tret de l'annualitat—que la nostra Federació pot tenir a conservar en el si aquests Cercles que en diem—fent-los un honor—Cercles banyistes. Potser seria necessària una enèrgica espolsada, fent una selecció de Cercles federats.

Trobo que l'ingrés a la Federació és massa fàcil. El sol fet d'ésser federat a hauria de significar Cercle de natació de debò. Trobo també que solament hi haurien d'ingressar aquells que se'n fessin mereixedors, exigint-los, amb un examen pràctic, la demostració dels seus mèrits i capacitat esportius.

La vida d'una Federació té dos caires: l'econòmic i l'esportiu. No conec pas massa a fons l'actual reglamentació de la nostra Federació, però jo sé que s'expulsa els mals pagadors, els Cercles aquells que no recorden o no poden complir el pacte econòmic. Per què, doncs, pregunto, no s'expulsa els mals esportius, els nedadors de banyera que formen certs Cercles aïllats de tota activitat esportiva, que no organitzen ni concorren mai a cap festa ni concurs, vivint verament al marge de la vida d'esport.

No és pas just que aquesta mena de Cercles banyistes tinguin els mateixos privilegis que els de natació de veritat. Hom podria establir en el si de la Federació dues categories. La categoria "actius" i la de "passius, protectors, banyists o panxa contentes".

O també es podria establir un sistema de pagament original a descompte. Una quota crescuda per exemple, i que s'aniria descomptant a mesura que el Cercle anés organitzant festivals. Ben entès que aquell Cercle que no fes res d'esport s'hauria de rascar l'armilla, i potser preferirien organitzar que no pas posar-se en evidència pagant la quota completa.

Sigui aquestes o altres, és ben evident que aquest assumpte necessita reformes i és digne d'estudiar-se, però estic més que segur que no es farà res en aquest sentit i les carabasses continuaran triomfant en els Cercles de natació... "passius, o panxa contentes".

LUDOVICUS

Els Campionats catalans de Water-Polo

El de segona categoria Barcelona - Atlètic, suspès per manca d'àrbitre

Havia de celebrar-se el segon partit entre el Barcelona i l'Atlètic, com a darrer del campionat de segona categoria, però la incomparança de l'àrbitre designat i la situació en què es col·locà l'equip del segon club, feu impossible la seva celebració malgrat d'haver-hi allà dos o tres àrbitres oficials, i entre ells el senyor Baides, de l'Atlètic, i que fou acceptat pel capità del Barcelona. No ens expliquem el succeït, sinó pensant que l'At-

lètic no volia jugar el partit perquè potser li faltava algun jugador efectiu.

S'imposa que el Col·legi Català d'Àrbitres es prengui una mica més seriosament aquestes coses, i designi per a cada partit un àrbitre i un supent. Així potser s'evitaria que succeís el que ja ha passat dues vegades aquest any.

3.ª CATEGORIA

Barcelona B en guanyar al Club de Mar queden els dos igualats pel segon lloc amb l'Atlètic A

A la piscina del C. N. Barcelona va tenir lloc aquest partit de la darrera jornada del campionat, però que amb la victòria del Barcelona, no haurà estat la darrera.

Els equips estaven formats com segueix:

Barcelona B: Trigo, Bretos E., Ribas, Farrés, Pinillo J., Segalà i Vives.

Club de Mar: Prats, Carsaneda, Andron, Serinyà, Alvarez, Sanfèlix, i Gibernau.

De sortida, el Barcelona, per mitjà d'En Segalà, marca el primer gol, sense que en tota la resta de la primera part es marqui res més. En començar la segona part el Club de Mar empata, però pocs moments, entrats per Farrés i Pinillo, l'últim ben personal, el Barcelona aconsegueix l'avantatge que li dona la victòria al final del partit per 3 a 2. Tots jugaren bé i amb gran dalt de guanyar, però els del Barcelonasaberen, aprofitar-se'n millor.

Els partits que haurien de realitzar-se per desfer l'empat prometen ésser força interessants.

La primera victòria del Sabadell sobre l'Atlètic B

En el camp de l'Atlètic i sota les ordres d'En Ludwig, els equips es presentaren així:

Sabadell: Girbau, Duran, Casarramona, Mateu, Valentinos, Genescà i Vilanova.

Atlètic B.: Richi, Musti, Castells, Canovas, Labarias, Baells i Domingo.

Fou un partit força disputat, durant el qual el Sabadell, més ràpid i més dominador de la pilota, s'imposà sempre, si bé l'Atlètic sabé defensar-se com calia, fent-li difícil al primer la victòria.

Ens ratifiquem en la impressió que ens causà el Sabadell el primer dia que el veírem. Tenen elements que poden arribar a ésser uns bons jugadors, però els cal jugar molt i amb equips més forts que no pas amb els que ho fan.

El resultat fou de 4 a 3 a favor del Sabadell.

NOVES

En el nostre número anterior deíem que probablement no es podrien dur a cap els festivals internacionals que per als dies 14 i 15 tenia en en projecte el Club Natació Barcelona, jugant amb el Cercle Royal de Natation, de Brusselles. Les nostres previsions han tingut plena confirmació. La Federació Belga ha requerit el dit club perquè no deixi marxar els seus millors jugadors, puix s'ha de fer l'equip de selecció nacional que ha de competir en aquesta mateixa data amb l'equip nacional hongarès.

EDITORIAL

ARGENT

CATALANS: Subscriuiu-vos a la Història de Catalunya

Surt un quadern cada 15 dies. Preu del quadern 50 cèntims. Conté més de 100 gravats i els fets més cabdals hi són cantats en poesies històriques dels millors Poetes renaixentistes.

En
que viu a _____ carrer
n.º _____ pis _____ se subscriu a l'Història de
Catalunya, des del _____ quadern.
de _____ de 1925
(signatura)

Sr. Adm. d'Editorial Argent. Aribau, 31, Barcelona

ATLETISME

Com s'arriba a "recordman" mundial

"La meua carrera atlètica"

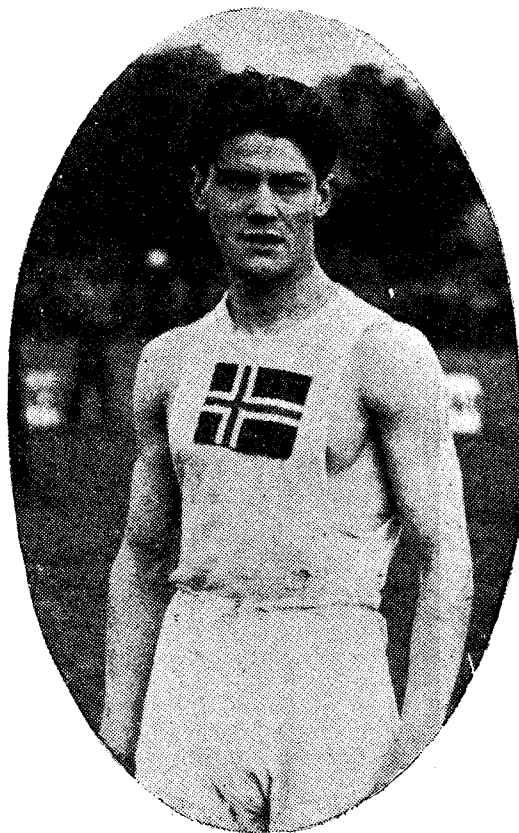
per Charles Hoff

El meu pare, que era en la seva joventut un *sportsman* fervent, va ésser el qui va deixondir en mi l'afició als esports atlètics.

Sempre em portava a les festes esportives, i per això el meu interès pels exercicis físics va desvetllar-se prompte, tant, que als 12 anys vaig començar el meu entrenament.

De moment, per molt temps no vaig pertànyer a cap club. Els meus exercicis es limitaven a córrer sol i a desafiar companys que tenien les mateixes aficions.

Ara, en pensar-hi, quedo sorprès de veure que l'excés de treball dels meus primers anys no arruïnés

CHARLES HOFF
el gran atleta noruec

el meu organisme, perquè cal tenir en compte que, ultra fer carreres molt llargues, les repetia gairebé cada dia.

En aquella època del meu començament era de constitució feble; el metge m'ordenà de reposar tot el més possible. Jo, en lloc d'obeir-lo, vaig dedicar-me a córrer sempre que podia, la qual cosa era per a mi una passió, fins a arribar a aprimer-me tant que semblava un pal.

Als catorze anys va ésser quan vaig entrar al meu actual club: el "Tors hang Iddrotts forenning", perquè aquest club tenia una secció escolar.

Les primeres temporades no vaig estar gaire de sort, car en distintes proves vaig ésser batut. Això, per comptes de decorar-me, va donar-me més delit, i vaig posar tota la meua voluntat a distingir-me.

Els meus exercicis d'estiu alternaren amb esports d'hivern, i vaig guanyar diversos premis en carreres d'skies.

La boxa era, així mateix, un altre esport que m'atreia fortament, del qual els meus pares estaven molt disgustats, car pensaven que l'atletisme era suficient. Malgrat d'això, la meua afició va portar-me a participar en concursos de "juniors", en els quals vaig guanyar alguns premis.

A mesura que els temps passaven, els meus progressos eren evidents en els 800 i els 1.500 metres, especialment. També vaig córrer "cros countrys" fins a 2.500 metres.

Essent escolar vaig batre records que tenien xicots de la meua edad.

Hom pot veure que ja no em dedicava a les llargues distàncies, i que les meves aficions eren les carreres de velocitat, i demés els salts. Tenia en aquests temps divuit anys. Aleshores fou quan el nostre club va posar al cap de la secció un dels professors més entesos que hi ha hagut a tot el món, i que era el suec Kreigsman.

Va fixar-se de seguida que jo estava ben dotat per a les curses de tanques, car era alt i esprimatxat, i va començar d'ensinistrar-me en aquest difícil exercici. L'aprenentatge va costar-me una dura lliçó.

Treballava algunes hores al dia en aquestes curses d'obstacles, i feia, demés, altres exercicis per tal de desenrotllar la meua musculatura a fi d'arribar a ésser un corredor especialitzat en aquestes proves.

Portava entrenant-me uns tres mesos amb molt bons resultats, quan de sobte vaig parar en sec de fer progressos, sense que ningú pogués descobrir la causa de l'aturament. Un dia que vaig estar més malastruc que de costum, el professor va veure una perxa en un recó, i per tal de donar més varietat als meus exercicis, va aconsellar-me d'assajar el salt amb perxa.

Vaig saltar amb relativa facilitat, i des d'aquell dia es pot dir que la meua sort estava decidida.

Vaig demostrar bones aptituds per aquest exercici, i això va donar-me estímulo.

Al cap de dues setmanes saltava ja 3 metres 20 cm., i aquella temporada no vaig tornar a fer més pràctiques.

Al any següent vaig tornar-hi. Pasat un mes vaig arribar a fer 3 metres 54 cm., la qual cosa era ja un record. Dos mesos després feia 3 m. 82.

Al juliol de l'any següent guanyava els Campionats anglesos de salt amb perxa i de salt de llargada, amb tot i que per aquest darrer no estava ben bé entrenat.

Els resultats foren 3 m. 87 i 7 m. 08, respectivament.

Aviat vaig arribar novament a fer el 3 m. 87, i de seguida 3 m. 91, que era el record escandinau.

En els Campionats de Noruega al mateix any vaig saltar 4 m. 02, i quinze dies després, en el match entre Noruega, Suècia i Dinamarca, celebrat a Copenhaguen, establia el record del món amb 4 m. 12, malgrat la pluja seguida que caigué.

El mateix dia guanyava el salt de llargària, poc abans del salt amb perxa, amb 7 metres, 08, i en el triple salt era segon, amb 14 metres 36.

L'any següent, a Göteborg, vaig saltar 4 metres 20 centímetres, però aquest record no va poder ésser reconegut, per ésser fet fora de concurs, perdent per tal causa, el premi del rei de Suècia.

Poc després vaig concórrer a uns Campionats a Copenhaguen i vaig saltar de primer intent 4 metres 15, la qual altura era un nou "record" del món. La barra fou pujada a 4 metres 20 i vaig passar-la de primer antuvi. De seguida feia un salt de 7 m. 23 de llargària, havent-ne fet un altre, que no fou admès, de 7 m. 55. Guanyava també el salt amb perxa amb 3 m. 95, que no vaig intentar millorar.

En el triple salt vaig ésser segon. Com que no podíem presentar més que un home a la cursa de 400 metres, vaig també entrar-hi, arribant igualment en segon lloc, darrera Engdahl, en 50 segons 6/10.

Eren quatre proves pesades fetes en una sola remió, i en acabar no podia tenir-me dret. Dues setmanes més tard estava altra vegada a Estocolm per córrer els 400 metres. Aquesta vegada els guanyava jo, fent el temps de 49 segons 7/10, batenent el "record" de Noruega, i quedant Engdahl segon. El meu rival demanà revenja; uns dies després repetíem la cursa, la qual vaig guanyar encara en 49 segons 1/10.

Al dia següent establia el "record" dels 800 metres en 1 m. 55 s. 9/10.

Després d'aquesta prova vaig anar a Berlín, on vaig assolir un nou "record" del món, dels 500 metres, en 1 m. 5 s., que després ha estat millorat per un americà.

L'any darrer van fer-se a París els Jocs Olímpics. Malaauradament, tres mesos abans vaig tenir la desgràcia de fer-me mal al peu dret, la qual cosa m'impossibilità de saltar, arruinant tots els meus projectes.

No obstant, vaig prendre part a la final dels 800 metres i vaig efectuar uns 400 metres en 48 segons 8/10.

Aquest any estic suspès fins el mes d'octubre per la Federació Noruega, la qual m'acusa d'escrivir articles mal intencionats envers ella. Això fa que hagi d'esperar millors temps, que crec no tardaran a venir, car confio en una amnistia.

Notes d'aquí i fora d'aquí

A València l'atletisme travessa una gran crisi, degut, sens dubte, a la manca d'una bona direcció federativa, i a la fe que és llastima, perquè a la terra de les taronges ha caigut en gràcia i els agrada força això dels salts i de les curses.

Segons sembla, el rotatiu "El Mercantil Valenciano" organitzarà aviat la II Volta a València, a la qual pensen convidar els tres campions Palma, Palau i Miquel. S'assegura que el primer està disposat a acceptar la invitació; en canvi ni la participació de Palau ni la de Miquel és gens probable, car tots dos semblen disposats a abandonar les proves de fons i de cross-country.

Ja era hora.

També el suec Wide pensa anar a Amèrica l'any que ve, però, segons ell, hi anirà sense signar contractes i correrà quan li plagui.

"El preceptor volant" diu que el motiu del seu viatge no respon únicament a fins esportius, sinó que més que res serà un viatge d'estudis.

Per avui no tenim més remei que creure aquestes manifestacions del "crack" suec, però cadascú en pensarà el que vulgui.

Els francesos, millor dit, En Quilgars, l'expert entrenador de la "Société des Sports Généraux", ha descobert en Théard a un futur campió olímpic de velocitat, que ja el passat diumenge aconseguí els 100 metres en 10" 3/5 i les 100 iardes en 9" 4/5.

Certament les marques demostren qualitat... però la premsa francesa, amb tot i la gran facilitat amb què fou dominat el seu campió André Meurlan, sembla dubtar de la qualitat del nou "espoir". Ara diuen que si el vent, que si la pista, que si... El que hi ha de cert és que Théard és d'Heilvi, i aquesta illa fa més d'un segle que ja no és de França.

Sembla possible, si no cert, que En Nurmi correrà a París el pròxim mes de setembre. Aprofitant aquesta ocasió existeix el propòsit d'oposar el recordman mundial, el suec Edwin Wide i el francès Guillemot.

En resum, un magnífic match en perspectiva.

A Estocolm organitzen per a primers del mes entrant una gran reunió internacional a la qual han estat convidats Nurmi, sens dubte amb l'intent d'oposar-lo novament a Wide.

De totes maneres el match no tindrà lloc, tota vegada que el finlandès no vol córrer actualment curses superiors a la milla.

Aprofitant aquesta invitació, En Nurmi ha anunciat que intentarà batre el record del món dels 800 metres i el dels 1.500 metres, els quals pensa deixar en 1' 50" i en 3' 50", respectivament.

I pensar que és capaç de fer-ho!

El suís Martin és també un dels "amateurs" que "desinteressadament" donen la volta a Europa.

Tan aviat el trobareu a París com a Copenhaguen a la Haya, a Estocolm, a Helsingfors... Fa pocs dies corregué a Abo (Finlàndia), una cursa de 800 metres en 1' 56" i guanyà a Nurmi de més de quatre metres.

Aquesta segona desfeta de Nurmi en els 800 metres (ja a Amèrica fou batut en 1' 56" 2/5, per Helfrid) fa pensar en la possibilitat d'un francès en el seu anunciat intent de record del món, del qual parlem abans.

Es indubtable que Alemanya és avui una potència atlètica de primer ordre.

Primer l'"sprinter" Hauben s'ha acreditat d'ésser avui l'home més ràpid del món, i ara En Peltzer el millor "miler", car a Estocolm ha guanyat uns 800 metres en el magnífic temps d'1' 52" 8/10.

Cal remarcar que és un dels millors temps aconseguits fins avui sobre la distància, tenint present que el record del món pertany a Meredith, en 1' 51" 9/10.

Hem dit mantes vegades que Finlàndia era una "mina" d'atletes.

Ara, en el recent campionat finlandès del "Decathlon" ha sortit un magnífic "exemplar" de vint-i-tres anys, anomenat Paavo Iyala, que en el conjunt de les deu proves ha assolit magnífiques marques, de les quals sobresurten 1 m. 85 cm. en alçada, 3 m. 30 cm. amb la perxa, 1.500 metres en 4' 28" i 57 m. amb la javelina.

Com a dada curiosa assenyalarem que ha sumat un total de punts de 7.671, o sigui 40 punts menys que el record del món.

Coaffee, el cèlebre estudiant canadenc ha corregut 100 iardes, sobre pista d'herba, en 9" 4/5. És una marca que, feta en aquestes condicions, confirma la seva gran classe.

Uecia ha tingut sempre figures de gran relleu: Zander, Bolin, Lindstran, i ara Wide.

Però d'entre tots els seus grans atletes un se'n destaca, el qual, amb tot i fer més de vint anys que actua i tenir trenta cinc anys, ara és quan en millor forma es troba. Ens referim a Engdhal.

Aquest corredor comença corrent velocitat pura—100 i 200 metres—i de cop i volta es revela com a un excellent corredor de 400, en la qual especialitat debutà a Anvers, corrent sobre 49" 3/5.

Fa pocs dies, en una reunió celebrada a Estocolm, guanyà uns 400 metres en 48" 2/5, o sigui en un temps que només han pogut igualar i superar tres homes. En els Jocs Olímpics de París l'americà Titch féu 47" 8/10, el suís Imbach 48" i per últim l'anglès Lidell, el qual deixà el record a 47" 6/10.

Osterberg és una nova revelació sueca que recentment ha saltat 1 m. 90 cm.

A la mateixa reunió Lundming ha llançat el disc a 42 m. 37 cm., i el gran estilista Lind tirà el martell a 46 m. 47 cm.

R E M

Encara dels darrers campionats

Les ressenyes de la majoria de la Premisa que ha parlat dels darrers Campionats peninsulars de rem han fet constar, abans i per damunt de tot, la desorganització i la indiferència que ha rodejat enguany aquest esdeveniment esportiu. Certament, hom té raó d'esmentar aquestes deplorables circumstàncies, però tanmateix ja fa molt de temps que aquest decadent és la tònica del nostre esport, i L'ESPORT CATALÀ, avançant-se als judicis que han sortit ara, deia en el seu número del 16 de juny, parlant dels Campionats de Catalunya: "Els Campionats no han revestit enguany l'interès natural que sempre despertaven aquestes magnès proves esportives. La desorganització que sembla que regna entre els elements d'un dels nostres cercles ha fet que per part d'aquest es donés ja per descomptat el triomf dels seus contrincants, i aquests, justificadament segurs d'aquesta reconeguda superioritat, han esperat tranquil·lament la data en la qual s'havien de proclamar els campions de 1925. Aquesta ha estat la característica local."

Després dels Campionats de Catalunya, seguidament han vingut els peninsulars i en res no ha variat l'ambient del nostre esport.

Potser semblarà a algú que la desorganització d'un cercle és una qüestió de detall que no ha d'afectar tan profundament la vida d'un esport, però els que són coneixedors del nostre, saben prou bé com en un procés a la inversa prengué una gran volada el rem català. L'autoritzada personalitat de l'Arnald Margarit confirma les nostres opinions sobre l'actual moment del nostre esport en unes manifestacions fetes a un redactor del nostre confrare "El Mundo Deportivo".

Malgrat l'amplitud que hom vol donar al tema de la informació, el digne president de la F. E. S. R. no pot sotstreure's de dedicar preferent atenció al desballestament del Club de Mar.

No proveu l'

OPEL

4 HP.

PER QUÈ EL
COMPRARÍEU

AGENTS:

UNIÓN COMERCIAL ESPAÑOLA S. A.

Bruch, 166 - BARCELONA

PER A AUTOS:

BATERIES DININ

PER A RADIO:

BATERIES DININ

no hi ha millor

= A. LLANAS =

BARCELONA

MALLORCA, 259

Evidentment que si les nostres Federacions comptessin amb dotzenes de federats hom no es ressentiria dels trasbalsos que poguessin sofrir alguns d'ells, però essent tan escassos els seus integrants, forçosament la desorganització de qual-sevol dels que en porten el pes s'ha de fer sensible en l'aspecte general de l'esport.

Per això creiem fermament que quan tots els nostres cercles es trobin—com ho han estat altres voltes—perfectament orientats, hom podrà altra vegada contemplar dies de joia per al nostre "rowing", ja que el rem és quelcom viu entre nosaltres, que de cap manera pot deixar de fer-se, si més no, per ésser ell el primer esport que en forma organitzada es practica a Catalunya.

Campionats Peninsulars en iols

Diumenge vinent i al port d'Alacant, tindran lloc els Campionats peninsulars en iols. Dels cercles catalans sembla que solament hi prendran part el Tarragona i el Marítim; com a novetat es compta amb la participació del Club de Màlaga, que amb tot i ésser l'entitat que compta amb més anys de vida entre les inscrites a la F. E. S. R., no havia pres mai part en regates.

Sobre el resultat d'aquest Campionat és molt difícil fer pronòstics, ja que la circumstància de fer la prova en tres virades fa que no sigui pas el millor l'equip que tingui més probabilitats de vèncer sinó el que millor sàpiga els "trucs" d'aquesta mena de carrera d'obstacles.

R. S. O.

HIPISME

La segona reunió d'estiu
a l'Hipòdrom

PREMI "JOVENTUT". 1.200 metres

- 1.—"Apa-Noi", 1', 18", 2 quintes.
- 2.—"Joguina", a tres cossos.
- 3.—"Joconda", a tres cossos.

PREMI "PEDRAFORCA" (Steeple-Chasse).
(3.200 metres)

- 1.—"Begga", 3', 56", 2 quintes.
- 2.—"Crafty-Boy", a quatre cossos.
- 3.—"Laredo", lluny.

"Crafty-Boy" anà al cap tota la cursa, seguit esparrament per "Begga". A meitat de la darrera volta pren aquest la davantera i va guanyant terreny fins al final. La cursa del vencedor fou magnífica.

PREMI "RABASSADA" (1.900 metres)

- 1.—"Porto Sauro", 2', 3", 2 quintes.
- 2.—"Fleur de Munibe", a sis cossos.
- 3.—"La Mondaine", a un cos i mig.

PREMI "ISTIU" (2.000 metres)

- 1.—"Maruxa", 2', 9", 4 quintes.
- 2.—"Doña Ignacia", a tres cossos.
- 3.—"Cantón", a un cos.

El "clou" de la tarda. Així s'esperava i així fou. Començà en cap "Doña Ignacia", el guanyador el segueix a poques passes. Així van fins acabar la primera volta, en la qual "Cantón" inicia les hostilitats. Es resistit pels dos primers i en la meitat de la darrera volta sembla encalmar-se la situació. El moment és interessantíssim. Els jockeys, arrupits sobre llurs muntures, promptes a respondre, esperen l'atac. De sobte una casaca vermella passa com un llamp de la cua al cap. És el "Reus". Els altres no es fan pregar gens i empaiten l'atrevit. Aquest aguanta bellament i entren els cavalls a la recta fets una pilota. "Maruxa" ha pres la iniciativa i corre a més no poder. "Doña Ignacia" la segueix i "Reus" al seu darrera fatigós. En el darrer moment "Cantón" i "Rocambole" ataquen a "Reus", el qual es defensa com pot i el simpàtic vell entra en mig dels dos. Leforestier i A. Díez, el primer i el segon, respectivament, són ovacionats en retirar-se al pesatge.

PREMI "LISBON" (1.900 metres)

- 1.—"Pinocho", 1', 7", 1 quint.
- 2.—"Ibars", a tres cossos.
- 3.—"Gran Viña", a tres cossos.

"Pinocho" anà en cap des de la sortida. Els altres feren tot allò que pogueren, però tot fou endebades. Leforestier guanyava la seva quarta cursa.

Cristye

BOXA

Crònica de la setmana

*La vetllada del Mundial Esport
Cola, Bruguier, Mompó, Rodri-
guez i Farràs, vencedors*

Després d'algunes setmanes de forçada abstinència la reunió organitzada pel nostre col·lega "Boxeo" i celebrada al Mundial Esport de la Diagonal, serví dijous passat per renovar els entusiasmes dels aficionats al noble art que encara que no concorregueren molt nombrosos al local de la Diagonal hi assistiren en nombre suficient perquè els organitzadors no en sortissin, com altres vegades, amb les mans al cap.

El programa no era pas dels més atractius, ja que la presentació dels boxadors valencians Moral i Alós no era cap alicient per cridar públic. Tothom sap, més o menys, que la boxa a València es troba en els seus començaments i que allà, ultra haver-hi molt poques reunions, els matches es fan en rounds de dos minuts la major part de vegades, fent tot plegat que els que cultiven la boxa manquen de les més indispensables qualitats per poder tenir cara als homes d'aquí.

Pel demés els que assistiren a la vetllada de dijous no sortiren del tot descontents, car si no hi hagué combats verament espectaculars, els que hom féu foren bastant entretinguts i seguits de cap a cap amb interès per tothom, que és, al cap i a la fi, el que cal proporcionar al públic quan tampoc no se li demanen masses diners per l'entrada.

Quant al local del Mundial Esport, on ja s'hi han celebrat intermitentment vetllades, ens sembla molt apropiat per a aquestes nocturnes estivals: no és tan lluny com a primera vista sembla i compta, més a més, amb mitjans d'accés relativament fàcils, manca només acostumar-hi el públic; el qual, quan hi tingui tirada, hi concorrerà segurament tan nombrosos com al Parc, on sembla que les vetllades de boxa no hi tornaran a ésser permeses.

Dels dos debutants valencians, Alós és, sens dubte, el que posseeix més qualitats per arribar a ésser un bon boxador, sobresortint particularment en quant a "fons" i en quant a coratge i esperit combatiu, pel demés, manca encara molt per poder proporcionar al públic un treball apreciable, ja que fora d'una esquiva purament natural no compta amb cap altra qualitat adquirida que li permeti avalorar les seves innegables qualitats.

En el primer round del seu encontre amb Tomàs Cola, Alós, ràpid, començà atacant amb gran coratge, obligant el seu adversari a cobrir-se i a batre's en retirada, però bon punt Cola el tocà d'esquerra al rostre trobant-se mal col·locat, abaixà velles, fent-se càrrec que tenia al davant un home susceptible de fer fracassar en un segon tota tàctica que no tingués per principi una ben entesa defensiva. Passada la seva sorpresa, Alós tornà a mostrar-se agressiu i novament tornà a ésser tocat amb precisió i força. En els tres rounds següents fou quan el valencià demostrà la seva resistència i facultat de recuperació, sobre tot quan havent acusat diversos cops a l'estómac revingué completament en pocs segons. Mentrestant Tomàs Cola anà acumulant punts i més punts en forma que en cap round no hi hagué pas dubtes per als espectadors respecte del que portava avantatge i malgrat que Alós estava millor en forma a mesura que anaven transcorrent els rounds, Cola, amb gran confiança, accelerà els seus atacs, palesant que la fama de científic que té és ben merescuda i que els seus avenços són constants.

Moral, l'altre valencià debutant, no és més que un xicot ben musculat, però molt verd encara. Si habitualment no fa més que el que veïrem fer-li dijous a la Diagonal, ja pot dir-se que no val pas la pena que per ara torni a boxar en públic. Fora de certs moviments d'esquiva fàcilment reeixibles davant d'un boxador com Bruguier, una mica lent, tot el restant no val pas la pena d'ésser tingut en compte ni molt menys d'ésser ressenyat. Tot això demostra que la tasca de Bruguier fou del tot fàcil, venent per knock-out en el quart round, després que Moral havia anat ja dues vegades a terra; una en el tercer i una altra el en què sucumbí. Cal, de totes maneres, felicitar a Bruguier pel seu èxit i més encara per haver-se desempellegat ràpidament d'un home que no podia oferir a la concurrència la més petita oportunitat de proporcionar-li quelcom d'interessant. Més a més, reconeguem que davant d'un home que tan sols intentava durar, Bruguier va estar oportuníssim i va boxar amb molta sobrietat i sense precipitació; si no ho hagués fet així qui sap si Moral hauria acabat els sis rounds previstos, a la qual cosa, esportivament parlant, no hi tenia pas dret.

Combat molt interessant fou el que foren el petit Mompó, campió de Catalunya del pes mosca, i Gómez. Llàstima que els dos adversaris no haguessin estat més proporcionats en talla, pes i envergadura, encara que aleshores hauria també estat necessari perquè la resultant hagués estat un bon combat, que Gómez hagués boxat amb quelcom més de ciència. El petit Mompó, molt àgil i ràpid, va fer a distància un treball molt vistós, en el qual la seva esquerra actuà molt i bé. En vista del seu domini escurçà després la distància, que allargà altra vegada en el darrer round, quan Gómez es convencé que li calia tan sols allargar l'esquerra per sotstreure's al fort domini que al seu damunt exercia el seu adversari. La puntuació al final del combat acusà una gran diferència a favor de Mompó, que fou justament proclamat vencedor.

Rodríguez, de l'Associació Esportiva Ferroviària de Madrid, fou declarat vencedor d'Arenós; val a dir que fou aquest i no pas ell el que boxà amb més precisió i ciència, encara que en la defensiva va estar molt deficient, fent el caragol d'una manera desconsiderada.

Quan arribarem al local ens digueren que Farràs havia vençut Bohigues, obligant-lo a abandonar al primer round.

La vetllada en conjunt, com ja havem dit més amunt, fou força entretinguda; hem de dir, però, que els amics de "Boxeo" no es trencaren pas el cap confeccionant el programa que, donada la qualitat dels confeccionadors, hauria d'haver estat més eclèctic.

LES ORGANITZACIONS

La pròxima reunió

del Mundial Esport

Young Ciclone

contra Alfons Cañizares

Per a dijous vinent hi ha anunciat un match Young Ciclone-Cañizares, a celebrar-se al Mundial Esport en lloc de l'Iris Parc com primerament s'havia dit. Amb aquesta vetllada els organitzadors es proposen inaugurar una tongada de reunions populars a base de boxadors locals que tant de bo donés els resultats que hom té dret a esperar, ja que seria funest per al nostre esport pugilístic que perdurés la calma que durant les darreres setmanes hem experimentat.

Hi ha certament entre els boxadors locals alguns homes que cal encoratjar, i la reeixida d'aquestes reunions seria un mitjà segur perquè els esmentats elements es dediquessin de ple a entrenar-se, en la seguretat que el seu esforç es veuria correspost com es de llei.

En la inaugural de dijous, com hem dit, Ciclone boxarà contra Cañizares. Aquest combat, pels que

Aquest número ha passat per la censura governativa

conceixen l'estil dels dos boxadors, es presenta com una lluita molt crua en la qual els dos homes hauran de fournir el màxim esforç per arribar a imposar-se. Mai ha estat Cañizares un boxador de gran classe, però el seu decidit propòsit de vèncer a tota costa cada vegada que ha pujat al ring, i la seva llarga experiència, li han valgut, si no victòries resonants, almenys resultats favorables que l'han col·locat a la davantera dels nostres pesos plomes, categoria de pes dintre la qual figura des de fa molt de temps, i que s'emmotilla perfectament amb les seves característiques físiques. Es per tot aquest cúmul de circumstàncies que Cañizares esdevé per a tot home del mateix pes un adversari difícil. Es per això que, segons "vox populi", Gironès no ha volgut mai combatre amb ell, i és per això també que molts partidaris de Ciclone temen que aquest sucumbeixi davant l'ex-campió peninsular del pes ploma. Allunyat del ring des de que fou batut a Madrid davant l'actual campió del pes ploma Antoni Ruiz, Cañizares, segons els nostres informes, s'entrena ja fa alguns mesos amb constància, però no hi ha pas dubte que després de tant llarga inactivitat es fa difícil de pronosticar quina serà la seva forma en pujar dijous vinent al ring del Mundial Esport, circumstància aquesta tanmateix la més decisiva amb referència al resultat que s'obtingui.

Young Ciclone va avui a la davantera dels pesos ploma. La seva ambició no té límits, i es tan gran la confiança que té en les seves forces que no rebutjaria de lluitar amb qualsevol home del seu pes, fos qui fos. Aquest esperit és el dels grans triomfadors, i amb ell arribarà Young Ciclone a obtenir glòria i profit... si una derrota d'aquelles que anul·len un home no ve a interrompre els seus triomfs. Car hi ha derrotes de moltes menes, i en-

Magnetos Bosch Bugies

tre elles moltes després de les quals la vàlua d'un atleta en lloc de disminuir es consolida.

Young Ciclone té actualment entre els esportius catalans molts partidaris. Malgrat d'això, ni la densitat del seu record, ni la classe dels homes que ha batut, no són prou perquè sigui possible considerar-lo més que com una esperança; una esperança, si volem, prometedora d'èxits esportius superiors als que fins ara ha obtingut. Això fa que considerem el combat que celebrà dijous contra Cañizares com molt profitós per a la seva carrera. Es clar que avui una victòria damunt Cañizares no augmentarà probablement la seva popularitat, i és evident també que Ciclone exposa més del que va a guanyar, però tanmateix no és possible encarar sempre home de popularitat idèntica, i no hi ha pas dubte que Cañizares és possible que oposi a Young Ciclone una resistència deu vegades superior a la de molts boxadors estrangers que sols conserven un nom conquerit fa anys i a l'ombra del qual van fent la viu-viu, malgrat de no conservar cap de les qualitats que els donaren fama.

Pel demés, nosaltres ens inclinem per una victòria a favor de Ciclone, que avui es troba en forma esplèndida. No desconeixem que Cañizares és un home que si es veu batut tractarà de no deixar-lo boxar, però tanmateix la seva llarga absència del ring l'impedirà sovint de contrarestar la velocitat i l'extraordinària capacitat respiratòria que són les característiques del seu adversari i el secret de les seves victòries.

La reaparició dels boxadors Aragonès i Canes, que tindrà efecte el mateix dijous, i la inscripció d'altres noms ja coneguts, com Jones, Mompó, Rocca, Antonio, etc., acaben d'arrodonir el programa que el match Cañizares-Ciclone fa dels més interessants.

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva

Carrer de Mallorca, 277

BARCELONA

MOTORISME

La influència dels reglaments de curses

En termes generals, un motor del d'ara de dos litres de cubicació, rendeix 160 HP., o sigui el doble de dos litres creat per Ballot fa quatre anys i deu vegades més que els motors semblants de vint anys enrera.

Aquest progrés en el rendiment és degut als vint obligat d'encaminar les seves recerques en en llur major part, els progressos d'ordre general en la construcció automòbil són fills del reglament de curses. Es clar que cal afegir-hi la tècnica del constructor, però aquest s'ha vist sovint obligat d'encaminar les seves recerques en ta o tal altre sentit que li marcava el reglament de curses.

Establir un reglament adreçat a una millora o altra en la construcció, exigeix, doncs, coneixements tècnics pregons, perquè no és pas qüestió de fer les coses a la babalà i si t'encerto t'endevino. L'articulat d'un reglament amb mires tècniques — que d'altra banda no ha de contenir impossibles — és una greu responsabilitat per als seus redactors. És evident també que no pot ésser igual el reglament d'un senzill prova de velocitat al d'un Gran Premi, com el darrerament celebrat a França, nació en la qual, puix que fou la primera a celebrar curses, també els seus reglaments són els més antics en data, i ultra això els que han estat copiats per tot arreu.

Un cop d'ull a les etapes successives del reglament ens portarà a la constatació dels progressos assolits.

No gens menys, punts que no han estat mai reglamentats, s'han perfeccionat i s'han adoptat, almenys en cursa, tal com els frens a les rodes davanteres, conseqüència de l'augment de la velocitat; la lubrificació a pressió, etc., etc.

La reglamentació del pes

Fa una vintena d'anys el reglament dels Grans Premis establí els 1.000 quilos com a pes màxim, la qual cosa féu treballar els metallúrgics, però no produí cap audàcia constructiva.

Actualment, al contrari, allò que hom limita és el pes mínim, perquè un cotxe massa lleuger no s'aguanta o és fràgil. És, doncs, l'esperit de seguretat el que ha induït a la fixació del pes mínim.

Que avui es puguin fer cotxes lleugeríssims, és una conseqüència de la primitiva limitació a un pes màxim. La recerca de l'allegueriment portà a l'adopció de les solucions més simples, economitant la quantitat de metall; emprant les formes d'òrgans més adequades per a l'obtenció de la lleugeresa; utilitzant les aleacions lleugeres.

Així nasqué el bloc motor, que a robustesa igual té menys pes que els cilindres separats. Les bieles i pistons han sofert un allegueriment que s'ha fet sentir, no solament sobre el rendiment mecànic del motor, sinó també sobre el rendiment tèrmic.

No cal dir com tots els òrgans del xassis han estat influïts per la reglamentació del pes: eixos, càrters, travessers, suspensions. Tot plegat ha produït el xassis modern, tan net de línia, tan sobri, tan mecànic.

La reglamentació de l'alesage

Avui dia la reglamentació de l'"alésage", si no anés acompanyada d'altres restriccions, fóra una cosa trampejable amb l'augment del nombre de cilindres. Però quan en 1907 s'establí que l'"alésage" havia d'ésser de 100 mm., hom només pensava en els quatre cilindre, i la intenció dels reglamentadors era de posar els constructors sota un peu d'igualtat.

Limitat l'"alésage", hom es llençà a augmentar el seu factor connexe, la cursa, arribant a curses dobles que l'"alésage". La limitació de les dimensions del motor portà l'augment de la velocitat de rotació, única manera d'acréixer la potència del motor, i això conduí paral·lelament a cercar la solució de dos problemes nous que es presentaven: la lubrificació i l'alimentació del motor;; per un cantó, sorgí la lubrificació a pressió, per l'altre noves disposicions de les vàlvules.

Com en 1924

Alfa Romeo

En la 1.ª de les quatre

Grans Carreres Inter-

nacionals d'Europa

1925

Alfa Romeo

Triomfa rodonament

— EN EL —

III^{er} Gran premi d'Europa

classificant-se

1.er absolut d'ASCARI

2.^{on} absolut de CAMPARI

S. A. Espanyola, Ing.

Nicola Romeo i C.

Director: R. Andrés G. i Fabià

Lluïa, 73 - BARCELONA - Tel. 2284 G.

La limitació de la cilindrada

Aquest punt ha estat el que més ha contribuït al progrés de l'automòbil, de tal faïso que, diverses vegades, s'ha limitat la cilindrada, i cada cop els resultats s'han mostrat superiors als precedents.

De 4 litres i mig (Gran Premi de 1914), els americans, a Indianòpolis, passaren a 3 litres (1921), i l'any següent els Grans Premis europeus ja havien adoptat els 2 litres, i l'any vinent s'estrenarà la fórmula litre i mig. Però el reglament limitatiu de la cilindrada, en opinió dels tècnics, ja ha donat de si tot el que podia donar; ara porta cap un carreró sense sortida i és de desitjar que s'emprenguin altres camins.

Reduïda la cubicació, el nus de la qüestió és treure tot el rendiment específic possible del motor, ja per la velocitat de rotació, ja alimentant el motor de la manera més rica possible. L'assoliment del primer punt ha produït la multiplicació del nombre de cilindres i la recerca de materials lleugers. El segon punt, no resolt encara, féu néixer.

La sobrealimentació, etc., etc.

La força d'una explosió no depèn del volum de la massa gasosa, sinó de la tensió d'aquesta. Deixem a part la sobrealimentació dels motors d'avió, en els quals té per objecte compensar la minva de la pressió atmosfèrica a mesura que l'aparell guanya alçada. En els automòbils de cursa, el règim elevat dels motors fa que els cilindres no s'emplenin completament a cada aspiració, per manca de temps. La cilindrada aparent d'un motor — volum engendrat pel desplaçament del pistó — és invariable. Però la cilindrada real — quantitat de gas que entra a cada aspiració — decreix a mesura que la velocitat de rotació augmenta. Això és el que s'ha volgut remeiar amb la sobrealimentació, que compensa la pèrdua de càrrega gasosa a l'admissió, de sobres i tot.

Ara bé, la sobrealimentació, presenta un gran interès pràctic? Això és el que no sembla prou ben demostrat. És cert — per referir-nos a la prova més recent — que en el Gran Premi de França d'enguany els primers classificats han estat cotxes amb alimentació forçada, com també ho eren els Alfa Romeo que abans de retirar-se anaven al davant. La diferència de temps entre cotxes sobrealimentats i cotxes no sobrealimentats és inferior a un segon per quilòmetre, guany ben magre, certament, i més magre encara si es té en compte la disbanxa de carburat dels motors sobrealimentats. Com diu Faroux, si s'ha de conservar en els reglaments l'alimentació forçada, cal introduir-hi un factor restrictiu, ja pel que fa al carburat, ja pel que fa a la taxa de compressió.

En aquestes notes només esbassam a grans trets el progrés assolit per l'automòbil. No podem profunditzar ni estendre'ns pel caràcter excessivament tècnic que tot seguit prendria la qüestió.

Per acabar diguem només que no hi ha cap òrgan del cotxe en el qual no s'hagi marcat un progrés. Si hom té curiositat de llegir en velles col·leccions de periòdics les ressenyes de les primeres curses, i àdhuc d'altres més acostades, podrà veure tot el que s'ha guanyat en una vintena d'anys.

Podrà comparar l'abundor d'avaries, moltes d'elles seguides d'abandonament, els sovintejats canvis de pneumàtics, etc., etc., amb aquests dos fets: El maig passat, a Indianòpolis, vint-i-tres cotxes prenen part a una cursa i només un abandona per haver-se-li fos una biela. En el darrer Gran Premi de França surten catorze cotxes, dels quals tres abandonen per destorbs mecànics. I això que la cursa es desenrotllava sobre 1.000 quilòmetres en un circuit de prova, que comportava frenades, acceleracions, un treball dur per al xassis i per al motor. L'actual dos litres de cursa és un cotxe robust, gairebé normal, com ho prova Bugatti que els fabrica en sèrie i els ven a la clientela. Els monstres, com els cotxes d'Eldridge i de Parry Thomas, per exemple, no poden sortir de les pistes on, fet i fet, només serveixen que per a exhibicions espectaculars de migrat interès tècnic.

Si els constructors de cotxes de curses no s'haguessin vist endegats i hagués regnat l'anarquia només tolerable en els primers temps, no s'hauria arribat a treure tot el rendiment del motor d'explosió ni l'automòbil seria un vehicle gaire còmode, segur ni manejable.

J. C. R.

Les proves en preparació

Gran Premi d'Itàlia

Està anunciat per al dia 6 de setembre el Gran Premi d'Itàlia, que es disputarà a Monza, sobre una distància de 800 quilòmetres, i sota la fórmula adoptada en els Grans Premis d'enguany.

Aquesta prova és la final de les que es tenen en compte per al Campionat del Món. Fins ara s'han rebut setze inscripcions i hom n'assenyala d'altres de probables. Els entrenaments ja han començat.

Ultra els rivals dels Grans Premis d'enguany, Alfa Romeo i Delage, hi ha inscrits cotxes de les marques Diatto, Guyot, Eldridge i Duesenberg. Aquesta darrera inscripció és el pinyol de la cursa, sobretot per l'història dels seus pilots, De Paolo, actual campió d'Amèrica, Tom Milton, tercer de la classificació per al campionat americà, i Kreis.

Segons els resultats dels assaigs de Werner, amb un dos litres Mercedes, damunt el mateix circuit, la casa alemanya també prendria part a la cursa. Es gairebé segur que Bugatti es decidirà també a participar-hi.

A Monza mateix es disputarà una prova per als litre i mig.

A més a més, el Club dels Cent per Hora ha instituit un trofeu a la memòria d'Ascari, per al qual es lluitarà el mateix dia 8 de setembre, amb ocasió de la cursa de constitució de la secció estrangera del dit Club.

Quant a l'esmentat Campionat del Món, recordem que s'atorga per addició de les classificacions aconseguides per les diferents marques d'automòbils en tres d'aquestes quatre curses: 500 milles d'Indianòpolis, G. P. d'Europa, G. P. de França i G. P. d'Itàlia. La marca guanyadora tindrà un punt, la segona dos punts, la tercera tres punts, les altres quatre punts indistintament, i les que prenguin la sortida però no es classifiquin tindrà sis punts.

A hores d'ara la puntuació de les marques que tenen dret al Campionat del Món és la següent: Alfa Romeo i Delage, 6 punts; Duesenberg, 7 punts; Diatto, Guyot i Eldridge, 12 punts.

El III circuit de Donostia

Per bé que encara hi hagi temps sobrer, car les diverses proves damunt el circuit de Lasarte tindran lloc del 17 al 20 de setembre vinent, ja han començat d'arribar inscripcions, ofertes de premis i rumors amb aires de versemblança respecte de diverses proves que enguany comporta el tercer circuit donostiarra, organitzades per l'Automòbil Club de Guipúscoa.

El 17 hi haurà el G. P. d'Autocicles, damunt 531 quilòmetres, sortida llençada, per a vehicles de 750 i de 1.000 c. c. de cubicació.

El dia 19 el G. P. de Sant Sebastià, prova de velocitat per a cotxes de cubicació superior a 1.400 c. c. i pes mínim 600 quilos, damunt quaranta voltes al circuit, ço és 708 quilòmetres.

El dia 20, el G. P. de Guipúscoa, prova de turisme de les dotze hores, per a les quatre classes de cotxes següents: de 1,101 a 1,500 c. c.; de 1,501 a 2,000 c. c.; de 2,001 a 3,000 c. c., i de més de 3,001 c. c.

Hom fixa per a cada classe una distància mínima a recórrer, en les dotze hores, que és, respectivament: 963 quilòmetres; 1,020 qm.; 1,056 qm. i 1,080 qm. El guanyador serà el que totalitzi major nombre de quilòmetres.

Hom diu que, ultra altres inscripcions remarcables, prendran part en la prova de velocitat la casa Mercedes i dos dels Duesenberg que vénen a Europa per al G. P. d'Itàlia.

Amb ocasió d'aquestes proves s'estrenarà el circuit reformat i arreglat. Hom sap que l'any vinent pertoca a l'A. C. de Guipúscoa l'organització del G. P. d'Europa; amb aquest motiu ha estat posat en condicions l'abans perillós circuit de Lasarte; en alguns indrets la carretera ha estat eixamplada, s'han rectificat els viratges, s'han evitat travessies de poblacions, etc., etc., al preu d'un treball formidable—el circuit mesura prop de divuit quilòmetres—i d'una respectable quantitat de pessetes.

Els nostres amics Salomó i Vila han estat afavorits amb la representació de les motocicletes i ciclencars Monet i Goyon, que tan llarga història de triomfs tenen en les proves en què han pres part. Donades les qualitats dels populars vehicles francesos, uns dels més encertats dels de petita cubicació, és segur que els nostres amics aconseguiran un gros èxit de venda.

AVIACIO

El concurs de Vauville

Aquest concurs que tan bella inauguració va tenir, tres records mundials batuts, ha continuat en la darrera setmana, lluitant amb els dies de pluja i mal temps i aprofitant les hores més o menys bones; malgrat tot, s'han efectuat forces proves amb excel·lents resultats.

El concurs està reduït, per ara, a un match franco-belga, que tenen per defensors els pilots Massaux, Wouters, i Van

la primera sortida, en vol d'assaig i classificació de consum, de la nova aviaeta "S. H. B. P.", motor Salmson de 40 h. p., la qual va recórrer els 50 quilòmetres del circuit en 32 minuts 56 segons, va pujar als 2.000 metres en 14 minuts i va fer tota la prova en 50 minuts de vol total, amb un consum de 6'800 kg., el més reduït, i de molt, obtingut fins ara en el concurs de Vauville. Anava tripulada per Van Opstal, i portava un passatger.

Un altre incident desagradable s'ha produït, sense que, per fortuna, hagin de lamentar-se danys personals. En el darrer vol de l'aviaeta Gambier-Guidetops, de Van Opstal, el motor va tenir una pana en sec, quan es trobava davant del públic; el pilot, volent evitar una desgràcia, va efectuar una reliscada d'ala i caigué en un reconet del camp sense causar dany a ningú; desgraciadament, l'aviaeta, que tan brillantment defensava els colors belgues en el concurs, sofrí greus avaries que li impedeixen continuar els vols.

Aquest accident, que posa fora de combat un dels concurrents més temibles, millora de retruc la classificació de l'aviaeta "Caudron", que passa a ocupar el segon lloc en comptes del tercer i darrer que portava.

Van al cap de les classificacions: Auger, en l'altura, i Massaux, en la durada, pels planejadors.

Van Opstal, en l'altura, i Wouters, en la durada, per les aviaetes.

Els models reduïts d'avions

Algú, amb evident ignorància, va dir, quan, organitzat per la nostra "Penya de l'Aire", se celebrà a Barcelona, amb tant d'èxit, el primer concurs internacional de models reduïts d'avions, que allò eren entreteniments de nens; que els tals models no eren altra cosa que joguines, sense finalitat de cap mena.

En l'actual concurs de vol de Vauville, el triomf més remarcable que s'ha obtingut fins ara ha estat pel pilot Auger, que ha batut el record mundial d'altura, fent 700 metres; aquests pilots, com dèiem l'altra setmana, tripulava un planejador calculat pel nostre amic Jordi Abrial de Pega, el guanyador de totes les proves del concurs de models de "Penya de l'Aire" abans esmentat.

Aquest planejador és el primer de gran que fan Abrial sol, i, com fa remarcar la premsa aeronàutica francesa, és el fruit de la llarga i metòdica experiència treta en les seves constants recerques i assaigs amb els models reduïts.

Queda, donec, ben demostrada l'eficàcia dels tals models, sempre i quan es calculin i construïen amb base científica, i que, per altra part, constitueixin un excel·lent i relativament fàcil sistema de bona propaganda aeronàutica.

Els records mundials de distància y durada

Drouin i Landry han batut els records mundials de distància i de durada, puix que han recorregut quaranta quatre vegades el circuit Chartres-Elmpe, restant en l'aire 45 hores 11 minuts 59 segons. Els 4.400 quilòmetres que constitueixen ara el nou record de distància havien estat coberts en 43 h. 32' 46", a una velocitat mitjana de 401 quilòmetres per hora. En aquest moment, els aviadors continuaren en l'aire, però volant damunt l'Aeròdrom de Chartres, en lloc de seguir el circuit. Així han allargat el record de duració, sense que es pugui tenir en compte la distància recorreguda a partir dels 4.400 quilòmetres.

Cada dia augmenten les vendes de

STUDEBAKER

*El secret del seu èxit
consisteix en què aquesta
marca ofereix única-
ment COTXES DE QUALITAT
SUPERIOR i d'un
veritable valor intrínsec i
a que el públic, plenament
convençut d'aquestes
qualitats, hagi fet de*

STUDEBAKER

*el cotxe de la seva pre-
dilecció. No és estrany
que per aquests concep-
tes les nostres vendes
tripliquin les del passat
any 1924*

Representació general per a Espanya:

Stevenson, Romagosa y Cia

València, 295

Saló de vendes: **I. PONS**

Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

Opstal, per Bèlgica, i Auger i Vanleare, per França, amb força avantatge per als primers.

En aquesta darrera setmana, els fets més notables han estat: el vol de Van Opstal, sobre aviaeta Gambier-Guidetops, motor Anzani de 50 h. p., que amb un passatger ha batut el record d'altura, elevan-se a 3.500 metres en un vol de 1 hora 17 minuts;

AUTOS : MOTOS : CICLES
Peugeot

Concell de Cent, 349 - Telèfon 3089 A.

El belga Verdyck vencedor de la II^a Volta al País Basc

(670 Klm. en 24 h. 50 m. 34 s. - Mitjana: 27 Klm. 360 p. h.)

Montero, primer dels corredors peninsulars, arribà en 14e lloc havent emprat 25 h. 37 m. 32 s. El mallorquí Joan Juan el segueix amb 26 h. 2 m. 48 s.

(Informacions rebudes del nostre enviat Ramon Torres)

La II Volta ciclista al País Basc acaba, com pot deduir-se per la classificació, amb una victòria absoluta dels equips estrangers; puntualitzant: dels corredors belgues que s'han mostrat uns formidables especialistes en aquesta mena de proves, i que materialment han "jugar" amb tots llurs adversaris. La primera impressió que hom pot reflectir d'aquesta gran prova (a part l'admirable treball d'organització del nostre col·lega "Excelsior", el qual, per cert, na rebut un ajut de tots els elements esportius de Bascònia, gairebé inoït entre nostres), és circumscriuint-nos als comentaris tècnics que ens aporta, el bell esperit d'equip amb què corren els estrangers i que augmenta considerablement la vàlua que ja els és reconeguda en sortejar hàbilment les dificultats d'un circuit bastant espinós, com era aquest.

En els corredors peninsulars, no cal escatimar els elogis per l'irundarra Montero, que realment ha fet una gran proesa en mantenir-se tan magníficament en el lloc; després d'ell, els elogis han d'anar al mallorquí Joan Juan, que ha causat també una impressió falaguera.

Sense perjudici d'ocupar-nos més extensament de les belles ensenyances que ens ha deparat aquesta prova, la qual cosa provarem de fer en una pròxima edició, no dissimularem tampoc que els corredors catalans no han estat aquesta vegada a l'altura del que d'ells calia esperar.

De tot això i molt més podem parlar dimarts vinent. Hous aquí alguns dels principals episodis d'aquesta magnífica prova, de la qual servarem sempre un grat record:

La primera etapa, Bilbao - Estella - Pamplona, 227 quilòmetres, és guanyada pel belga Joseph Pé

Abans de les set del matí del dijous, la plaça d'Arriaga i el pont de l'Arenal, lloc de la firma de sortida, estan plens a vessar d'una gran multitud que segueix les operacions de firma i acull amb forts aplaudiments cada corredor.

A les 7 i 55 minuts és donada la sortida als 66 corredors, que surten a bon tren i arriben al peu de la costa de Sodupe cinc minuts abans de l'hora prevista.

La costa és pujada en escamot compacte, igualment que la baixada. Bottecchia n'és l'animador amb fortes arrencades, fins que rebenta un pneumàtic, incident que aprofiten els equips Alcyon, Louvet, Armor i Labor, per fugir a un tren fortíssim, mentre els Automoto i Cristophe esperen el vencedor de la Volta a França.

Dels peninsulars, Montero, Mussió i Monteys són els que millor responen a les arrencades. Baixant la costa d'Ayurduin, a una velocitat esbojarrada, Mussió i Monteys topen entre ells i cauen, embolicats amb les màquines. Mussió ha resultat amb una ferida al braç. Impossibilitats de continuar, veiem esvaïr-se gairebé totes les probabilitats que Catalunya faci un paper remarcable, ja que Janer no sembla pas estar com en els seus bons dies.

Abans d'arribar a Vitoria, Otero i Benoit emprenen una fugida rapidíssima, però no els serveix de gran cosa, ja que són aconseguits aviat.

A Vitoria es deturen els corredors per alimentar-se. A la sortida, la marxa és moderada. Els corredors sembla que es passegin. Bottecchia prova de separar-se del grup, però ho deixa córrer. A la costa de Lizarraga l'italià mena l'escamot estranger.

El segueix un altre escamot menat per Montero, que pot acostar-se a Bottecchia.

Quinze quilòmetres abans d'Estella Montero rebenta un pneumàtic, perdent les esperances d'arribar al final de l'etapa amb l'escamot.

Ve la costa del Perdó, atacada per Bottecchia, amb ganes de quedar-se sol. Bidot, Pe, Mottiat, Verdyck i Benoit, però, el segueixen d'aprop.

Prop de la meta, degut al fort tren que marquen Pe i Bidot, Verdyck i Benoit s'endarrereixen una mica. Bottecchia canvia el desenrotllament per fruit de l'arribada, però se n'adona massa tard i no pot atrapar Pe, Mottiat i Benoit, que porten una marxa fortíssima i entren a la meta en l'ordre en què els hem anomenat.

La classificació de la primera etapa és:

1. Josep Pe, en 8 h. 19 m. 11 s.
2. Mottiat, en el mateix temps.
3. Bidot, en el mateix temps.
4. Verdyck.
5. Dejonghe.
6. Bottecchia.
7. Benoit.
8. Lucien Buysse.
9. Sellier.
10. Cristophe.
11. Matton.
12. Jules Buysse.
13. Dossche.
14. Van de Castele.
15. Gaston Debaets.
16. Montero.
17. Otero.

En la segona etapa, Pamplona - Mauleon - Biarritz - Donostia, 270 quilòmetres, venç el belga Sellier

Durant la nit ja havia circulat la notícia que l'italià Bottecchia no pensava seguir la cursa; pretextava haver-se-li inflammat un genoll, i que no podia continuar; els malèvols, però, no s'estaven de dir que era degut al doble compromís que havia contret d'anar a córrer diumenge al velòdrom d'Itàlia, i de prendre la sortida a la Volta, complint la paraula donada a la marca "L'Auto-Moto".

El cas és que, a despit de tota mena d'esforços fets pels organitzadors per tal d'evitar el "forfait" l'italià confirmà l'abandonament, que produí comentaris ben poc falaguers per al vencedor del darrer "Tour" de França.

Ville, Laquehay i Collé, que no acabaren l'etapa de dia abans, també abandonaren, i a més a més es registrà l'abandó de Lucien Buysse, Souchard, Tollembeck, Vermandel, Leblank.

En resum, els sortints són 47. Els navarresos no semblaren immutar-se gaire de la magna prova i l'animació era petita a la sortida.

Els primers quinze quilòmetres transcorren amb calma i lleugeres avaries que retarden quelcom a alguns, que poden refer-se sense dificultat, perquè la marxa és molt lenta; en canvi, en entrar en terreny francès, l'escamot s'anima i és a la costa d'Aruegui que té 18 quilòmetres, on es veuen els primers intents seriosos de desbordament. Montero aguanta amb fermesa el tren que condueixen Pé i Bidot. El descens dona ocasió a una magnífica competència. Pérez Escenarro, d'Irún, aguanta també molt dignament.

El Coll d'Osquich, el darrer de l'etapa, però també molt dur a causa de l'accidentat del terreny, aclareix totalment l'escamot, i Janer, que fins llavors semblava aguantar, perd contacte. Montero, en canvi, és l'únic dels peninsulars que no desmaia.

Continua la cursa a un tren regular, i poc abans de Bayona es queden Pérez Escenarro i Juan, que continuen plegats fent una etapa brillant.

A Donostia arriba un escamot de 13, figurant-hi Montero, havent-se disputat una esplèndida arribada que guanya en impressionant sprint el belga Sellier.

Resultat d'aquesta segona etapa:

1. Sellier, sobre "Alcyon", en 10 h. 42'27"; 2. Verdyck; 3. Benoit; 4. Van de Castele; 5. Gerard Debatets; 6. Gaston Debaets; 7. Christophe; 8. Dossche; 9. Bidot; 10. Josep Pe; 11. Jules Buysse; 12. Mattos; 13. Montero; 14. Dejonghé; 15. Mottiat;

16. Joan de Juan; 17. Pérez Ecenarro; 18. Remigi Loroño; 19. Miquel Garcia; 20. Jaume Janer; 21. Trueba; 22. Josep Lluís Miner; 23. Otero; 24. Angel Castro; 25. Rojo; 26. Detreille; 27. Cesari Sarduy; 28. Domènec Gutiérrez; 29. Busque; 30. Ambrós del Val; 31. Ferran Ibáñez; 32. Villanueva; 33. Torres; 34. Dorronsoro; 25. Pere Fernández.

La tercera etapa, Donostia - Zumaya - Bilbao, 173 quilòmetres, és guanyada pel belga Verdyck

En la tercera etapa s'ha remarcat la lluita entre Verdyck i Pé, que durant tota ella han anat de costat, cobejant el primer lloc. La collada de Sollube, d'un desnivell del 12 per 100, havia de decidir la classificació d'aquesta etapa. Verdyck i Pé la pugen a un tren duríssim, distanciant-se aviat de tots els altres. A dalt de tot, Verdyck aconsegueix desempellar-se de Pé i pot fugir tot sol per la baixada, fugint a gran velocitat pel pla, a 40 i 43 quilòmetres per hora, fins a Bilbao, terme de l'etapa.

Sarduy, Montero i Juan, d'entre els peninsulars, són els que més bona cursa han fet en aquesta darrera etapa de la Volta al País Basc.

Des d'Algorta a Bilbao la carretera estava plena de gent per ambdues bandes; el nombre de tota mena de vehicles també era imponent.

La classificació d'aquesta darrera part de la prova ha estat:

- 1.—Verdyck, en 5 h. 47 m. 33 s.
- 2.—Pe, en 5 h. 54 m. 29 s.
- 3.—Van de Castele, en 5 h. 58 m. 36 s.
4. Bidot; 5. Dejonghe; 6. Benoit; 7. Dossche; 8. Matton; 9. Jules Buysse; 10. Debaets; 11. Sellier; 12. Sarduy; 13. Debaets; 14. Montero; 15. Joan Juan. Total de classificats: 34.

Classificació general

- 1.—Verdyck (belga), en 24 h. 50 m. 34 s.
- 2.—Joseph Pé (id.), en 24 h. 56 m. 7 s.
- 3.—Bidot (id.), en 25 h. 14 s.
- 4.—Dejonghe (id.), en 25 h. 3 m. 20 s.
- 5.—Benoit (id.), en 25 h. 5 m. 41 s.
- 6.—Van de Castele (id.), en 25 h. 17 m. 12 s.
- 7.—Dossche (id.), en 25 h. 19 m. 34 s.
- 8.—Mottiat (id.), en 25 h. 20 m. 48 s.
- 9.—Matton (id.), en 25 h. 21 m. 14 s.
- 10.—Jules Buysse (id.), en 25 h. 22 m. 12 s.
- 11.—Sellier (id.), en 25 h. 23 m. 45 s.
- 12.—Cristophe (francès), en 25 h. 29 m. 35 s.
- 13.—Gaston Debaets (belga), en 25 h. 36 m. 3 s.
- 14.—Ricard Montero (irundarra), 25 h.—37 m. 32
- 15.—Joan Juan (mallorquí), 26 h. 2 m. 48 s.
- 16.—Pérez Ecenarro, en 26 h. 19 m. 40 s.
- 17.—Gerar Debaets (belga), en 26 h. 19 m. 53 s.
- 18.—Remigi Loroño, en 26 h. 32 m. 3 s.
- 19.—Otero (castellà), en 26 h. 33 m. 29 s.
- 20.—Janer (català), en 26 h. 47 m. 37 s.
- 21.—Detreille (francès), en 26 h. 50 m. 40 s.
- 2.—Trueba, 26 h. 58 m. 13 s.
- 23.—M. Garcia, en 27 h. 3 m. 50 s.
24. Castro; 25. Sarduy; 26. Rojo; 27. Miner; 28. Busqué; 29. Del Val; 30. Torres; 31. Dorronsoro; 32. Ibáñez; 33. Villanueva; 34. Fernández.

Les dues hores de Sans

La Unió Esportiva de Sans organitzà dissabte passat una cursa ciclista de dues hores a l'americana, en el seu velòdrom de Sans. Les parelles que hi prengueren part foren: Domènec-Barbé, Gil-Margalef, Torres-Munné, Mateu-Alegret, Calvet-Casas, Auladell-Martí.

La primera hora va transcórrer calmosament, sense incidents notables, tret d'una caiguda de Calvet. En la segona hora Gil domina netament, i procura guanyar tantes primes com pot; part del públic, no sabem ben bé per què, exterioritza les seves antipaties envers Gil, el qual, però, s'endú el primer lloc.

Acabada la cursa, les parelles Domènec-Barbé i Torres-Munné han de fer deu voltes perquè estan empatades per al segon lloc.

La classificació és:

1. Gil-Margalef, 71 kms., side Janer-Pouchois.
2. Torres-Munné, a 1 volta.
3. Domènec-Barbé, a 1 volta.
4. Calvet-Casas, a 2 voltes.
5. Auladell-Martí, a 3 voltes.
6. Mateu-Alegret, a 15 voltes.